

Sygn. akt VI U 479/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy O. K.

przeciwko W. w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem D. K. - przedstawiciela ustawowego małoletniego O. K.

od orzeczenia W.w W.

z dnia 4 września 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019

oddala odwołanie.

ZARZĄDZENIE

(...) (...)

Sygn. akt VI U 479/19

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 30 maja 2019 roku, nr (...), (...)w W. zaliczył O. K. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 09-M, na okres do 30 maja 2020 roku, wskazując jednocześnie w pkt 7, że O. K. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Od powyższego orzeczenia przedstawicielka ustawowa małoletniego O. K. D. K. wniosła odwołanie. W wyniku jego rozpoznania (...)w W. orzeczeniem z dnia 4 września 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

(orzeczenie (...) z dnia 30.05.2019r. i orzeczenie (...) z dnia 4.09.2019r. – akta (...))

Od wskazanego orzeczenia (...) przedstawicielka ustawowa małoletniego O. K. D. K. wniosła odwołanie, w którym wniosła o jego zmianę poprzez:

1. zmianę stopnia niepełnosprawności z umiarkowanego na ***znaczny***

2. począwszy od dnia nadania symonia niepełnosprawności, tj. **29 listopada 2018 roku**.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie (...)w W. wniósł o jego oddalenie podnosząc, że brak jest podstaw do zmiany wydanego orzeczenia.

(odpowiedź na odwołanie – k. 17 – 18)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U małoletniego O. K., aktualnie 17 lat, zdiagnozowano zespół nerczycowy, (...) w okresie remisji oraz choroby współistniejące: nadciśnienie tętnicze zredukowane, nerka podkowiasta, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

(...)w W. orzeczeniem z dnia 30 maja 2019 roku, nr (...), zaliczył O. K. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności 09-M, na okres do 30 maja 2020 roku, wskazując jednocześnie w pkt 7, że O. K. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

(...) w W. orzeczeniem z dnia 4 września 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...)w W. z dnia 30 maja 2019 roku, nr (...).

(orzeczenie (...) z dnia 30.05.2019r. i orzeczenie (...) z dnia 4.09.2019r. – akta (...))

Strona nie zgodziła się z powyższym i wniosła o zmianę orzeczenia poprzez ustalenie, że O. K. jest niepełnosprawny w stopniu znacznym od dnia 29 listopada 2018 roku.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia oraz twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 6 grudnia 2019 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego nefrologa i psychiatry celem ustalenia, czy O. K. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak, to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się:

- znacznego,

- umiarkowanego,

- lekkiego,

oraz czy naruszenie sprawności organizmu odwołującego jest trwale czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało;

- czy istnieją wskazania w zakresie uczestnictwa w terapii zajęciowej;

- czy istnieje konieczność zaopatrzenia w środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie;

- czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki;

- czy istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji;

- czy spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

(dowód: odwołanie – k. 1 – 3, postanowienie – k. 20)

Ze względu na następujące schorzenia: przewlekłe kłębuszkowe zapalenie nerek przebiegające z okresowymi zaostrzeniami, wadę rozwojową układu moczowego pod postacią nerki podkowiastej i nadciśnienie tętnicze nerkopochodne oraz stosowane metody leczenia (w tym przewlekłego leczenia immunosupresyjnego) O. K. jest osobą niepełnosprawną umiarkowanego stopnia. Biegły podkreślił również, że u O. K. nie istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji

(dowód: dwie opinie biegłego sądowego dra n. med. P. D. specjalisty chorób wewnętrznych nefrologa – k. 25-34, k. 72-77)

Natomiast jeżeli chodzi o stan psychiczny to badanie kliniczne, dane z akt sprawy i dokumentacja medyczna dają podstawy do orzeczenia u badanego lekkiego stopnia niepełnosprawności. Także biegła podkreśliła, że z uwagi na stan psychiczny O. K. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

(dowód: opinia biegłej sądowej B. P. z zakresu psychiatrii – k. 90-93)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłego sądowego dra n. med. P. D. specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologa, a także wnioski zawarte w opinii głównej biegłej sądowej B. P. z zakresu psychiatrii. Opinie te zostały sporządzone w sposób fachowy i jasny, ich wnioski są logicznie uzasadnione. W toku postępowania przedstawiciel ustawowy zgłaszał zastrzeżenia do opinii biegłego, wnosząc jednocześnie o wyłączenie. Sąd miał jednak na uwadze, że biegły przekonująco wyjaśnił swoje wnioski w opinii głównej oraz uzupełniającej. Ponadto Sąd nie stwierdził podstaw do wyłączenia biegłego sądowego dra n. med. P. D.. Zgodnie z art. 281 § 1 zd. 1 k.p.c. aż do ukończenia czynności biegłego strona może żądać jego wyłączenia z przyczyn, z jakich można żądać wyłączenia sędziego. Z kolei przyczyny uzasadniające wyłączenie sędziego to przyczyny podane w art. 48 § 1 k.p.c., a także sytuacja, w której w sprawie zachodzi taka okoliczność, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności biegłego w danej sprawie. W niniejszej sprawie strona odwołująca nie wykazała zaistnienia żadnych przesłanek z art. 48 § 1 k.p.c., zaś sam fakt, że strona nie zgadza się z wnioskami opinii, bez wykazania jakichkolwiek okoliczności, które przemawiałyby za tym, że wnioski te są pozbawione obiektywizmu, nie wystarcza do wyłączenia biegłego. Wobec powyższego Sąd oddalił wniosek o wyłączenie biegłego i powołanie nowego biegłego z zakresu nefrologii.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie biegłego sądowego dra n. med. P. D. specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologa oraz biegłej sądowej B. P. z zakresu psychiatrii. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Należy podkreślić, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do **sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ**.

Strona odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii, jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego bo dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych

uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o stanie zdrowia O. K. wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd nie przeprowadzał kolejnej opinii, tym bardziej, że biegli także nie wskazywali na taką konieczność.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie D. K. - przedstawiciela ustawowego małoletniego O. K. od orzeczenia(...) w W. z dnia 4 września 2019 roku, Nr (...). (...).1. (...).2019, w zakresie stopnia niepełnosprawności.

Przedstawicielka ustawowa małoletniego O. K., D. K. wniosła o zmianę orzeczenia poprzez:

1. zmianę stopnia niepełnosprawności z umiarkowanego na znaczny
2. począwszy od dnia nadania symonia niepełnosprawności, tj. 29 listopada 2018 roku.

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2019r., poz. 1172, ze zm.) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Zgodnie z art. 4 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, **stałej lub długotrwałej opieki i pomocy** innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

U małoletniego O. K. zdiagnozowano zespół nerczycowy, (...) w okresie remisji oraz choroby współistniejące: nadciśnienie tętnicze zredukowane, nerka podkowiasta, upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

Z kolei biegły sądowy dr n. med. P. D. - specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog - ze względu na następujące schorzenia: przewlekłe kłębuszkowe zapalenie nerek przebiegające z okresowymi zaostrzeniami, wadę rozwojową układu moczowego pod postacią nerki podkowiastej i nadciśnienie tętnicze nerkopochodne oraz stosowane metody leczenia (w tym przewlekłego leczenia immunosupresyjnego) wskazał, że O. K. jest osobą niepełnosprawną umiarkowanego stopnia. Biegły podkreślił również, że u O. K. nie istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Natomiast jeżeli chodzi o stan psychiczny, badanie kliniczne, dane z akt sprawy i dokumentacja medyczna zdaniem biegłej sądowej B. P. - z zakresu psychiatrii - dają podstawy do orzeczenia u badanego lekkiego stopnia niepełnosprawności. Także biegła podkreśliła, że z uwagi na stan psychiczny O. K. nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Dwie opinie biegłego sądowego dra n. med. P. D. specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologa oraz opinię biegłej sądowej B. P. z zakresu psychiatrii, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. Biegli sądowi nie znaleźli podstaw do uznania, że małoletni winien być zaliczony do grona osób o znacznym stopniu niepełnosprawności; nie stwierdzili także, by wymagał konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Jednocześnie, w przypadku zmiany w ramach stanu zdrowia O. K., można złożyć we właściwym Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności wnioski o wydanie orzeczenia o aktualnej niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych). Należy bowiem podkreślić, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku (I UK 382/04, LEX nr 276245), w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem dotychczasowej decyzji.

Wobec powyższego Sąd uznał, że nie zasługuje na uwzględnienie żądanie strony odwołującej zmiany orzeczenia poprzez:

1. zmianę stopnia niepełnosprawności z umiarkowanego na znaczny
2. począwszy od dnia nadania symona niepełnosprawności, tj. 29 listopada 2018 roku.

Reasumując, odwołanie - jako bezzasadne - podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z ww. przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.